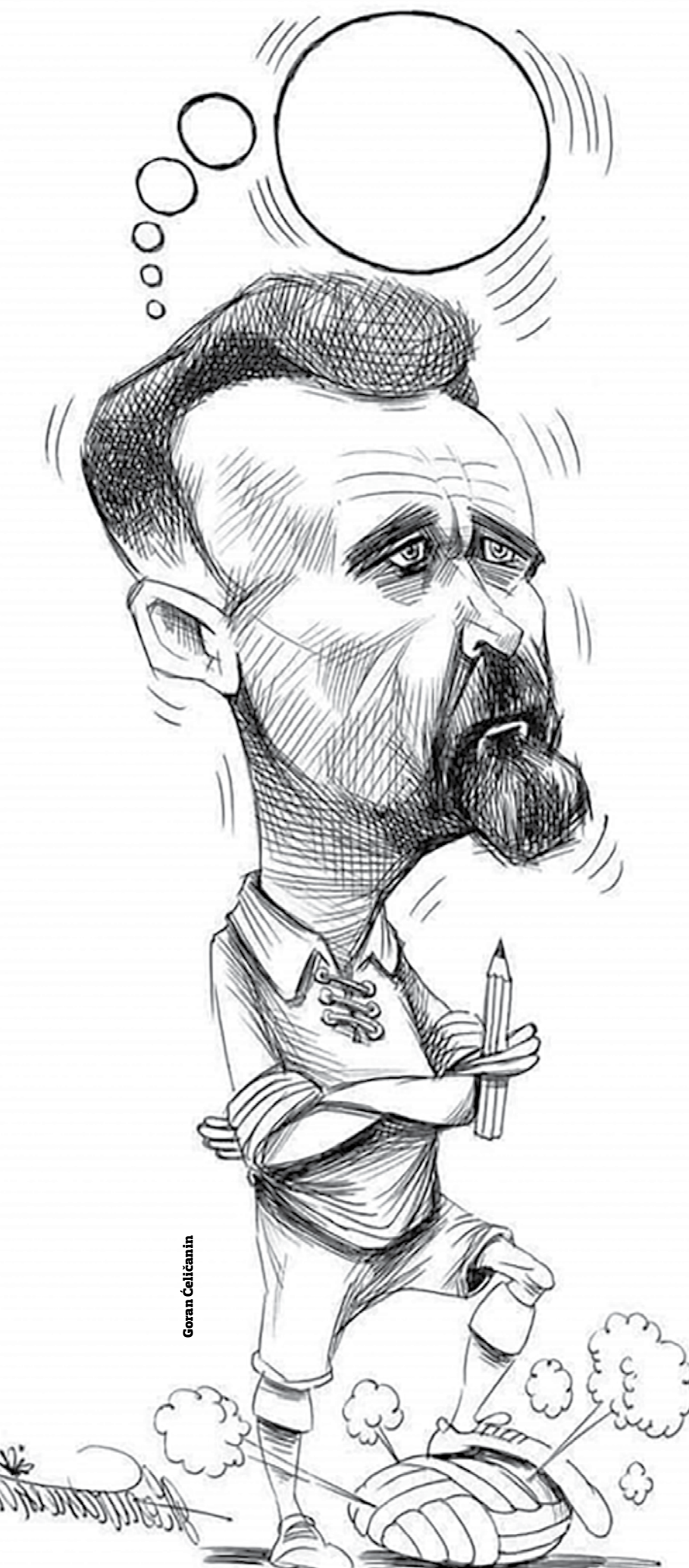

NEKULTURA JE DOBILA ŠANSU KULTURA JE NA ČEKANJU

„Kada bi mrtvi progovorili, promenila bi se naša prošlost. Da bi se promenila naša sadašnjost, moraju da progovore živi.“

MOGAO JE BITI I NN, ALI ON SE ODLUCIO DA BUDE SMEO I POD PUNIM IMENOM I PREZIMENOM - NINUS NESTOROVIC. NIJE NIKO, VEĆ JE NEKO KO SVESNO RAZMISLJA I SVESNO PIŠE

Autor: Marija Magdalena Idei Trifunović Foto: Srđan Kecejević

Oštar, ubojit, satiričan i to u kratkoj književnoj formi-aforizmu, naš sugrađanin Ninus Nestorović daleko se čuje i dugo odjekuje. Kako sam kaže „veličina je u malom“ i istina je da je otrov isključivo u malom pakovanju sa sigurnim i jakim dejstvom baš poput Nestorovićevih reči. Njegovi aforizmi britki su i postojani, bez mašne i celofana. Direktni, višeslojni, nekada bolni, češće smešni da nisu istovremeno i tužni.

I roman i pesma i aforizmi su proizvodi kao što su i motori, pegla, televizori proizvodi, samo što su oni prvi književni koji nisu našli svoj put do potrošača-čitalaca za razliku od ovih drugih, koji se čine, da su nužniji deo ljudskog života, primjećuje Ninus. Knjigu bi trebalo plasirati na tržište, kaže on i zaključuje da je za to neophodno da se stvaraoci ponašaju komercijalnije jer bi tada ona došla u ruke čitalaca. Nužna je i komunikacija između stvaraoca i konzumenta, ali kako se približiti čitaocu kada su književnici skrajnuti već decenijama zahvaljujući medijima koji su u potpunosti zatajili na svom osnovnom zadatku - da kulturu šire a ne da je satiru.

„Prazna glava je najbolja ambalaža. U nju sve možeš da spakuješ.“

Nestorovićeva minimalističko iskazivanje smislenih rečenica su kruna i srž svekolike stvarnosti. Njegovi aforizmi su angažovani, svesremani i, kako bi IT-ovci ocenili 3D formata. Ne misli da je zbog rečeničnih žaoka hrabar, nego sebe vidi kao čoveka koji prgovom rečju

utabava svoj puteljak do glavnog druma jer to mu je misija na zemaljskom putovanju. Istina je, da rudarski svakodnevno buši u dubinu, zbog čega se (na)široko čuje i dode vreme da ga njegova reč u visinu vine i medijima skrene pažnju. Možda ne baš svima drag, ali sigurno poštovan. Ove godine oivenčao se svim mogućim nagradama u državi i regionu za književno stvaralaštvo, a zainteresovao je i tridesetak medija kojima je dao intervju jer za njega reč, posebno pisana reč je smisao života.

„Oštra pera treba zadržati. Mogu da povrede nečiju sujetu.“

- Da, kad neko potiče iz porodice u kojoj je tatin tata bio učitelj, majka mi je profesor književnosti u penziji, otac pravnik teško je da čovek ne bude vezan za pisanu reč. I pokojni ujak Lazar Zile Bojanović bio je novinar u Dnevniku i on me je i uveo u svet novinarstva i pisanja, davne 1990. godine. Odveo me je na Tvrđavu u atelje poznatog novosadskog karikaturliste Budimira Vojnovića Dejvija i kada sam ga upoznao počeo sam da

„To je problem jer je sve postala politika. Zato o politici i pišem jer to jedino postoji. Nisam pesnik, oni govore o zamišljenim ljubavima. Oni pate, ja se borim. Satiričari su borci“

objavljujem aforizme u Dnevniku. Moja majka je posebno kriva što se ta ljubav prema pisanoj reči razvila kod mene. Pričala mi je uvek kako je kad je ona bila dete mnogo čitala, tu ljubav je prenela na mene. Reci-

to - vala mi je za vreme ručka srpske pesnike od Milutina Bojića, Rakića, epske junačke pesme, tačnije od pesme Plave gronice do Malog Radojice i mnoge dečje pesme. I moje troje dece rasli su i rastu u istom duhu vaspitanja. Rano sam počeo da čitam i među prvim piscima čija sam dela pročitao bio je Remark, potom Kafka i Proces, i mnogi drugi do Dostojevskog kojeg i dan danas najviše i najradije čitam. Jer kad govorimo o književnosti pisac je Dostojevski a svi ostali pokušavaju da pišu.

„Poštujete li svaku izgovorenu, napisanu ili prečutanu reč ili, su za vas reči „izlizane“?“

„Vi koji umete i da čitate i da pišete, a samo pišete, čitajte malo...“

- Odgovorio bih jednostavno ovako. Reč poštovanje danas više ne postoji. Poštovanje ljudi, prijatelja, komšija, poštovanje sredine u kojoj živimo, prirode, poštovanje samog sebe... Mi više ne poštujemo

nikog, čak ni same sebe ne poštujemo. Odgovor na to pitanje bi bio: ako ja poštujem sam sebe, a poštujem, onda poštujem i to što sam napisao. Pridržavam se moralnih načela i trudim se da mojim prijateljima i sa ljudima s kojima sam blizak održim zadatu reč. Mislim da se čovek vezuje za reč. Živa smo bića i imamo mozak i svesno govorimo i kad već kažemo trebalo bi i da održimo tu reč jer upravo se zbog toga razlikujemo od životinja.

„U vašem slučaju reči su neretko i ubojite?“

„Laž smo umotali u najjeftiniju ambalažu. U novine“

- Reč ima veliku moć, naročito izgovorena. Zamisljivo je što moć toj reči daju mediji, jer oni imaju veliku moć. Izgovorena reč u medijima postaje moćna jer ta reč stiže do miliona ljudi. Lako je bilo nekada biti veliki satiričar kao što je bio Duško Radović koji je umro 1974. godine. Jer, mi poslednjih 50 godina nemamo ni jednog poznatog srpskog satiričara. Kada se govori o pisanom humoru i satiri i piscima aforizama, misli se na Branu Crnčevića, Milovana Vitezovića i Duška Radovića. Neverovatno je da se niko u Srbiji nije upoznao sa delima Aleksandra Baljka, Radeta Jovanovića, Raska Zakića, Novosadane Milana Todorova i Ilije Markovića. Da li je moguće da niko nije čuo za njih, a pisali su sjajna književna dela, jer mediji im nisu pridavali nikakvu pažnju. Aforizam je bio uvek skrajnut u našim medijima. Ni čitaoci nisu mogli da dodu do tih dela jer su objavljivana u niskotiražnim časopisima ili u književnim novinama koje, u suštini čitaju oni čija su dela izašla u tim časopisima ili kritičari koji su pisali kritiku. To je tužno. Ne pišemo knjige za književne kritičare i za sebe same nego zbog književne publike i naroda koji čitaju ta dela mogu da uvide

da imamo i kulturu u ovoj državi, a ne samo nekulturu. Na žalost nekultura je dobila šansu. Nadam se da će je i kultura jednom dobiti i da će se publika upoznati sa današnjim satiričarima.

„Čini se da ste ove godine ipak probili oklop nekulture?“

„Formula uspeha dobija se mučkanjem.“

- Sigurno deceniju unazad se trudim da skrenem pažnju i postavim sve na svoje mesto. Ove godine došao je do izražaja i uspeh jer je moju poslednju knjigu aforizama „Bože uprosti nam“ izdao veliki izdavač - Prometej. Zoran Kolundžija prepoznao je kvalitet i knjiga je doživela dva izdanja i oba su prodata, što je pravo čudo. Još veće čudo je da su tu knjigu otkupile sve biblioteke u Srbiji. I od svih nagrada koje sam dobio tokom 2021. najveća za mene je da se moja knjiga aforizama nalazi u svim bibliotekama širom Srbije.

„Svaki vaš aforizam ima razvojni put, put do savršenstva?“

„Luđilo je najčešći oblik vladavine u Srbiji“

- Imam jednu vrstu književnog ludila, pričali smo o tome pre početka intervjuja i o jednom takvom ludilu. To književno ludilo, kada ustanem ujutru, zaista ne znam kuda će me odvesti. Ne pišem ciljano i na zadatu temu. Potrebno mi je provokacija, draž iz spoljašnje sredine na koju reagujem kao i svako živo biće. Životinje obično pojedju manje od sebe ili pobegnu od veće. Ja reagujem tako što napišem aforizam i to je moja reakcija na spoljašnje draži. U našoj državi postoji mnogo draži, koje su vrlo jake i jedino ako si od kamena ne reaguješ na njih. Nisam pesnik, ipak mislim da će u našoj budućnosti koju, istina više čeka našu decu nego nas, moći da opsta-

Damian Mišev

nu samo ljudi koji imaju srce od kamena. Mi sa mekim srcima, punih ljubavi za najbliže, komšije, kolege teško ćemo opstati. Mišljenja sam da bi trebalo da se vratimo nekim starim vrednostima-porodici. Smatram i da je crkva jedan od stubova društva i da ona doprinosi tome da moral u jednoj državi opstane kao kategorija. Njenim urušavanjem gube se i stare vrednosti kao što su brak i porodica. Možda sam konzervativan, ali tako sam vaspitavan, tako sam i svoju decu vaspitao. Bez poštovanja nema nam budućnosti. Jer, još devedesetih je počeo sunovrat kompletnog društva i države.

„Koliko je teško ili odgovorno biti aforističar danas, kod nas, na Balkanu, u nama svojstvenoj demokratiji i pisati isključivo o faktima koji nas okružuju u obziru da se svrstavate u političke aforistare?“

„Mene niko ne može da kupi. Ja sam besplatan primerak.“

- Problem je što je politika postala jedini segment ovog društva o kojoj se govori, o kojoj se piše, koja se živi. Ne postoji ništa više sem politike. To je sve. Mogu da pišem i o zdravstvu i problemima sa koronom, o odnosima među ljudima i ima mnogo tema o kojima se piše. Ali politika je do-

Satirom

„Satiričar je pisac koji retko ubija svoje književne junake. Mnogo češće oni ubijaju njega.“

Aforističar i novinar Ninus Nestorović rođen 10. septembra 1965. u Smederevskoj Palanci. Majka Novosadanka, otac iz Prizrena. Živeo je u Mladenovcu, Novom Sadu, Tuzli, Beogradu, Paraćinu... Otac je troje dece: Katarine Sare, Mihajla i Tee. Supruga Valentina najznačajniji i najbolji je kritičar njegovog književnog stvaralaštva. Carinski inspektor po zanimanju. Živi, radi i stvara u Novom Sadu. Član je Društva književnika Vojvodine, gde je i predsednik Sekcije humorista i satiričara. Njegovi aforizmi su prevedeni na: italijanski, poljski, španski, engleski, slovenački, bugarski, makedonski, ruski, češki, baškijski, mađarski, rumunski i nemački jezik. Zastupljen je u antologijama srpskog aforizma, koje su prevedene i objavljene u Italiji, Baskiji, Poljskoj, Sloveniji, Rumuniji i Rusiji.

Igrao je mali fudbal do skoro četvrte decenije svog života. Najznačajniji klubovi za koje je nastupao su KMF "METALORAD" i KMF "TANGO" iz Novog Sada i MNK "KOM-PRED" iz Tuzle.

minantna tema o kojoj se najviše govori, a političari su nam glavni glumci, jer mi smo nekada imali Čkalju, Miju i oni nam više ne trebaju a njihove uloge su preuzeli naši političari. Glume svaki dan na našim televizijama, glavni su glumci TV programa. Nekada smo znali sve glumce od Bate Živojinovića, Smokija, Dragana Nikolića, danas, iako idem redovno u pozorište i gledam i beogradske i novosadske predstave, bukvalno ne znam nikog osim Ljube Bandovića. A tome su doprineli mediji. Oni o njima više ne govore. Ne znam ni jednog fudbalera, košarkaša i mnogo što šta ne znam jer međiji o tome ne pričaju. To je problem jer je sve postala politika. Zato o politici i pišem jer to jedino postoji. Nisam pesnik, oni govore o zamišljenim ljubavima. Oni pate, ja se borim. Satiričari su borci.

„Kako se borite sa neistomišljenicima?“

„Bijemo po kućama. Vaš materijal, naše ruke“

- Često pominjem decu jer su mi oni sve u životu. Trudim se da ih pravilno vaspitam i usmerim i njih učim da se bore. Život je borba i ništa drugo. Svako na svoj način. Član je Društva književnika Vojvodine, gde je i predsednik Sekcije humorista i satiričara. Njegovi aforizmi su prevedeni na: italijanski, poljski, španski, engleski, slovenački, bugarski, makedonski, ruski, češki, baškijski, mađarski, rumunski i nemački jezik. Zastupljen je u antologijama srpskog aforizma, koje su prevedene i objavljene u Italiji, Baskiji, Poljskoj, Sloveniji, Rumuniji i Rusiji.

„Dan posle 5. oktobra nije bio 6. oktobar, nego 4.“

- Voleo bih da se više družimo, odlazimo jedni drugima u kuću. Da ne bude to jednom u šest meseci. Da ne bude svest pusta trka za dinarom, a nikako da ga uhvatimo a tu lebdi i retko ko ga se domogne, a onda to bude dinar-dva da bi pre-

živeo. Jel to vredno toga da zapostavimo sva naša prijateljstva i sve ono što smo nekada cenili. Mi imamo nekada veliki fudbalski klub Vojvodinu, stadion je prazan. Zašto nedeljom ne bismo otišli na stadion i navijali za Vojvodinu s decom. To je neki vid porodičnog skup. Imamo velike parkove, da prošetamo s decom i družimo se. Zašto se ne vratimo nekom normalnom životu, osnovnim moralnim načelima i porodici i prijateljima. Ne treba da budemo opsednuti politikom i ko će pobediti na izborima. Moramo sebe menjati i da shvatimo da u životu većina stvari zavisi od nas samih.

„Ove godine ste osvojili, mislim, sve nagrade koje satiričari i aforističari dobijaju za svoj rad. Zaslužili ste ih sigurno, ipak mislite li da su došli i u pravo vreme?“

„Teže je piscu u Srbiji da dođe do čitalaca, nego do nagrada. Manje ih ima!“

- Voleo bih da su nagrade došle sa mojih dvadeset godina. Onda bi me volele sve devojke. Zamislijam samo kako bi to bilo da sam tada, kao što je to ove godine za nama, dobio dve strane u Blicu, naslovnu u Politici sve sa velikim fotografijama i da sam posle toga prošetao gradom ili na Strandu. Imao bih veliku popularnost jer se tada čitalo. I bilo je vredno biti pisac. Tada bih voleo da sam dobio sve te nagrade jer onda bi to imalo i cilj i značenje. Ne mogu da kažem da mi sad ne znače jer je to potvrda njegovog rada i kvaliteta. Ali, mnogo lepo bi bilo da ih dobijamo u mladosti. Čovek u svojim godinama je zreo čovek i ne leti u oblacima i znaš gde ti je mesto i nemaju nagrade toliki uticaj, za razliku od mladog pisca koji je nerealan i misli da je bolji pisac i od Andrića i Dostojevskog i nagrade mnogo utiču na njega. Da sam ih dobio sa dvadeset godina letoo bih nebom.

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Zoran Surla, surlazoran@gmail.com ZAMENIK UREDNIKA: Marija Magdalena Idei Trifunović, marijamagdalena.it@gmail.com
PRELOM: Dart Group agencija, Novi Sad DIGITALNA OBRADA FOTOGRAFIJA: Design factory frame 36 TEHNIČKI UREDNIK: Jelena Mihajlović
REDAKCIJA: Jovan Tanurdžić, Erzebet Marjanov, Nikea Vučetić, Ljiljana Budić Stanković, redakcija@nsreporter.rs
IZDAVAČ: Smart Press d.o.o. Novi Sad
DIREKTOR: Zoran Dobanović
Trg neznanog junaka 4/1, Novi Sad, telefon i faks +381 21 / 3824 333, smartpressns@gmail.com
Žiro račun 165-7006243457-48 Adiko banka
Štampa: GKP Stamparija Borba d.o.o. Beograd, Kosovska 26
„Novosadski reporter“ je član medijske grupe zajedno s nedeljnim listovima: Zrenjanin, Somborske novine, Nove kilindske novine, Vrsacka kula, Subotičke novine i Nedeljne Novine. www.nsreporter.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Biblioteke Matice srpske, Novi Sad
659.3 (497.113)
Novosadski reporter / glavni i odgovorni urednik Zoran Surla
God. 2, Novi Sad: Smart Press d.o.o. Novi Sad, 2015. - Ilustr.: 30 cm
Nedeljno.
ISSN 2406-2022 = Novosadski reporter
COBISS.SR-ID 293986823